

List Preláta (marec 2016)

Prelát hovorí o niektorých skutkoch duchovného milosrdenstva, obzvlášť o šírení pokoja k iným ľuďom a poukazuje na príklad blahoslaveného Álvara.

12.03.2016

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Pred niekoľkými dňami som udelil diakonskú vysviacku vašim šiestim bratom, pridruženým Prelatúry, ktorí

budú neskôr vysvätení za kňazov. Pridajte sa k môjmu vďakyvzdaniu za tento dar nebies a prosme Boha, aby nikdy nechýbali – v Cirkvi i v Diele – verní služobníci, ktorí by sa venovali len a výhradne dobru duši. Využime tento Rok milosrdenstva, aby sme posilnili naše modlitby za Cirkev a za svet, vo veľkej jednote s pápežom.

Božie milosrdenstvo premieňa srdce človeka, dáva mu zakúsiť vernú lásku, a tým jeho samého uschopňuje k milosrdenstvu. Stále novým zázrakom je to, že Božie milosrdenstvo môže vyžarovať do života každého z nás, motivovať nás k láske k blížnemu a dávať impulz k tomu, čo cirkevná tradícia nazýva skutkami telesného a duchovného milosrdenstva[1].

V priebehu týchto mesiacov si kladme otázku, ako nás naša láska k

Bohu vedie k starostlivosti o našich
blížnych, o ich duchovné a
materiálne dobro. Skutky lásky
ukazujú pravdivosť lásky k Bohu, ako
vysvetľuje sv. Ján: *Ak niekto povie:
"Milujem Boha," a nenávidí svojho
brata, je luhár. Ved' kto nemiluje
brata, ktorého vidí, nemôže milovať
Boha, ktorého nevidí. A toto
prikázanie máme od neho: aby ten,
kto miluje Boha, miloval aj svojho
brata.*[2].

11. marca, v deň narodenia dona
Álvara, si s radosťou pripomenieme
tohto dobrého a verného Pánovho
služobníka. Ak ho Cirkev vyhlásila za
blahoslaveného a vyzdvihla k pocte
na oltári, bolo to preto, že v sebe
vtelil – s nerozdelenou vernosťou –
ducha Opus Dei, ktorému sa naučil
od svätého Josemaríu. Don Álvaro sa
nikdy nesnažil žiariť vlastným
svetlom, ani sa stavať na roveň
nášmu Otcovi: koľkokrát len dal
najavo, svojou hlbokou a úprimnou

pokorou, že nie je viac, než len
tieňom, nástrojom, ktorým si náš
zakladateľ – pretože to Boh tak chcel
– poslúžil k tomu, aby z neba riadil
Dielo!

Jedna drobnosť nám pomáha
pochopiť toto vnútorné nastavenie
dona Álvara. Keď bol raz so svätým
Josemaríom na ceste na jednu
besedu a ktosi sa k nemu pripojil,
aby ich sprevádzal, jeho okamžitou
reakciou bolo povedať mu: s Otcom, s
Otcem! To bol vždy jeho postoj: svoje
sestry a svojich bratov – neskôr svoje
dcéry a svojich synov – smerovať k
nášmu zakladateľovi, ktorý je
regulárnou cestou – ako hovoril –,
aby sme spoznali, osvojili si a žili
ducha Opus Dei.

Z praktických prejavov pokory nášho
Otca, ktoré pre nás a logicky tiež pre
dona Álvara boli jasnou školou, by
som rád spomenul jednu maličkosť: v
súvislosti s pápežskými schváleniami

Diela počúval raz náš zakladateľ správy na Rádiu Vatikán. Keď hlásateľ začal hovoriť o jeho osobe, bolo nápadné, ako sa sv. Josemaría celý prikrčil, ako keby bol zahanbený. Bol to názorný výraz toho, čo sám o sebe hovorieval slovami liturgie prevzatými z hymnu, ktorý sa recituje pri jednej eucharistickej slávnosti: *servus pauper et humilis***[3]**, ja nie som viac než len úbohý a ponížený služobník.

Hovoril som o potrebe konať skutky lásky k blížnemu a rád by som sa pristavil pri niektorých skutkoch duchovného milosrdenstva. Na Božom súde budeme stáť pred otázkou, ako sme sa starali o uľahčenie hmotnej núdze blížneho, ale tiež budeme musieť zodpovedať aj iné otázky: či sme pomáhali vyvádzať z pochybností, ktoré sťahujú do strachu a často sú zdrojom osamotenosti; či sme dokázali premáhať neznalosť, v ktorej žijú

milióny ľudí (...); či sme boli nablízku tomu, kto je osamotený a sklúčený; či sme odpustili tomu, kto nás uráža, a odmietli akúkoľvek formu zášte a nenávisti vedúcej k násiliu; či sme boli trpezliví podľa príkladu Boha, ktorý má trpezlivosť s nami; a nakoniec, či sme Pánovi v modlitbe zverovali svojich bratov a sestry[4].

V tomto výpočte skutkov duchovného milosrdenstva, ktoré vymenúva pápež, môžeme odhaliť – ako spoločného menovateľa – snahu rozsievať pokoj do sŕdc. Spomínam si, ako pri jednej príležitosti položili sv. Josemaríovi otázku ohľadne pozdravu, ktorý používali prví kresťania a v ktorom pokračujeme tiež v Diele. Jeho odpoveď bola: **Pax! Nehovoríme to s hlasitým krikom, ale snažíme sa so sebou niesť pokoj, nech sme kdekoľvek. Takže keď sa rozbúria vlny, vynesieme**

*nad vášne svoje i druhých ľudí
kúsoček porozumenia, trošku
pekného spolužitia; jedným
slovom: tak trošku lásky.*

*Prinášame pokoj a zanechávame
pokoj. Pax vobis! Pamätáte sa?*

*Claudis ianuis(Jn 20,26), boli
zavreté všetky dvere, a on sa tam
ocitne. A hovorí im: pokoj s vami.
To je ono: na zemi občas nájdeme
všetky dvere zavreté. Ale nielenže
nesmieme strácať pokoj, ale máme
ho dávať ostatným: pax vobis[5].*

*A dodával:zoči voči nepochopeniu,
zoči voči organizovaným
ohováraniam, zoči voči lžiam a
očierňovaniu..., zachovajte si vždy
nemenný pokoj. Želal by som si,
aby vás to naučil Ježiš Kristus. Ja
som mal ako učiteľa najskôr
kresťanské teplo domova svojich
rodičov a neskôr – nehanbím sa to
povedať, pretože to nie je pýcha –
Ducha Svätého[6].*

Jeho prvý nástupca si túto lekciu osvojil dobre, a preto sa snažil starať sa o hmotné a duchovné potreby tých, ktorých stretával na svojej ceste. Mnohí si spomíname na dobrotu, s ktorou prijímal tých, ktorí sa mu zverovali so svojimi starosťami, pokoj, s ktorým sa títo ľudia vracali k svojim obvyklým záležitostiam po rozhovore s ním, aj keď bol len krátky. Naozaj, dokázal rozsievať okolo seba pokoj a radosť a bolo vidieť, že sa to, čo počúva, snaží odovzdávať nášmu Otcovi. Dokladajú to mnohé svedectvá.

Sv. Josemaría označoval svoje dcéry a synov práve týmito slovami:

rozsievači pokoja a radosti;

rovnakými, aké použil jeden starý dokument Svätého stolca, keď hovoril o členoch Opus Dei. Všetkým, ktorí chceli čerpať z tohto ducha – nech už sú veriacimi Diela alebo nie – radím, aby sa snažili zmierňovať duchovnú núdzu ľudí, s ktorými žijú, alebo sa s

nimi len náhodne stretnú. Budte
prívetiví, prejavujte sa vždy byť
ochotní vypočuť ich starosti a
ponúknuť im vhodnú radu, ak o ňu
požiadajú; utešujte tých, ktorí trpia z
dôvodu choroby vlastnej, alebo
niekoho iného, kvôli úmrtiu
milovanej osoby alebo z iných
dôvodov, ako napr. nezamestnanosť
v súčasných podmienkach
ekonomickej krízy, ktorá panuje v
mnohých krajinách. Niekedy nebude
možné navrhnúť konkrétne riešenia,
ale nikdy nesmie chýbať náš láskavý
prístup, naša modlitba a solidarita, v
ktorej s nimi zdieľame ťažkosti a
trápenia.

Sv. Pavol píše: *Nech je zvelebený Boh
a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec
milosrdenstva a Boh všetkej útechy!
On nás potešuje v každom našom
súžení, aby sme mohli aj my potešovať
tých, čo sú v akomkoľvek súžení, tou
útechou, ktorou Boh potešuje nás.*[7].

Sv. Josemaría hovoril: ***lásku, tú potrebuju všetci ľudia, a potrebujeme ju tiež my, v Diele. Snažte sa, aby, bez sentimentálnosti, láska k vašim bratom rástla. Dajte si záležať na tom, aby mali Boží život, vždy sa snažte, aby počítali s vašou pomocou, s vašou láskou, s vašim bratským napomenutím***[8]. Takto sa máme správať ku všetkým, ale obzvlášť – pretože láska je usporiadaná – k tým, ktorí sú Božie deti v Opus Dei, alebo ktorí sa podieľajú na našich apoštolátoch, a súčasne ku všetkým ľuďom, pretože každá a každý nás zaujíma.

Blahoslavený Álvaro, ktorý nasledoval učenie svätého Josemaríu, hovoril, že aby ste boli ***rozsievačmi pokoja a radosti*** na všetkých cestách zeme, «musíte si urobiť veľkú zásobu pokoja vo vašom srdci. Tak potom zo svojho nadbytku budete môcť dávať ostatným ľuďom,

počínajúc tými, ktorí sú k vám najbližšie: vaši príbuzní, vaši priatelia, vaši kolegovia, vaši známi»[9].

V druhej polovici tohto mesiaca nás liturgia pozýva radovať sa z rôznych sviatkov. V časovom poradí je to na prvom mieste 19. marec, slávnosť sv. Jozefa, patróna Cirkvi a Diela, dátum, keď si obnovujeme záväzok lásky, ktorý nás spája s Pánom v Opus Dei. Je to úžasný deň na to, aby sme prosili o vzrast, kvantitu i kvalitu, povolání k odovzdaniu sa Bohu v kňazstve, v zasvätenom živote i uprostred sveta.

Bezprostredne po tom, 20. marca, začína Svätý týždeň, ktorý vyvrcholí 27. marca Nedeľou zmŕtvychvstania. Snažme sa prežívať posledné dni pôstnej doby s obnoveným úsilím; tak budeme mať hlbší podiel na veľkonočnom jasote.

28. marca je výročie kňazskej
vysviacky svätého Josemaríu, ktoré
tohto roku pripadá na Veľkonočný
pondelok: ďalší dôvod k radosti a
vďačnosti Bohu za to, že dal Cirkvi
takého svätého ako nášho
zakladateľa, ktorý svojím verným
odpovedaním na Božiu milosť,
mnohým mužom a ženám otvoril
Božie cesty na zemi.

A posledný deň v mesiaci si
pripomenieme deň, keď bola
Najsvätejšia Sviatosť poprvýkrát
uložená v centre Diela. Bolo to v
rezidencii Ferraz, v roku 1935. Od tej
chvíle, koľko len milostí vylial Pán na
Opus Dei a jeho apoštolské diela!
Budme veľmi vďační, dcéry a synovia
moji, za túto Ježišovú blízkosť a
starostlivo sa venujme eucharistickej
úcte.

Modlime sa naďalej za pápeža, za
jeho spolupracovníkov vo vedení
Cirkvi, za biskupov a kňazov na

celom svete; za to, aby s jedným
srdcom a jednou dušou[10] všetky
svoje sily vkladali do služby celého
sveta na slávu Božiu.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. marca 2016.

.....

[1] Pápež František, Posolstvo k
pôstnemu obdobiu 2016, 4-X-2015.

[2] 1 Jn 4,20-21.

[3] Liturgia hodín, Modlitba s čítaním
na slávnosť Božieho Tela, Hymnus
Sacris solemnis, zložený svätým
Tomášom Akvinským,

[4] Papež František, Bula
Misericordiae vultus, 11-IV-2015, č. 15.

[5] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 1-I-1971.

[6] *Tamtiež*.

[7] 2 Kor 1,3-4.

[8] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 6-X-1968.

[9] Bl. Álvaro, Homílie, 30-III-1985 („Rezar con Álvaro del Portillo“, Ed. Cobel, 2014, str. 44).

[10] Por. Sk 4,32.

.....